

High-Tech Recherche

De naakte waarheid

High-Tech Recherche

De naakte waarheid

Paul Kater

Schrijver: Paul Kater
Coverontwerp: Paul Kater
ISBN: 9789463867948
© 2019 Paul Kater

1

"Je moet *wat?*" Natasha Benders staarde haar echtgenoot aan. Hij had haar zojuist iets verteld waar ze met haar verstand amper bij kon. "Wat moet je daar?" Voor hij antwoord kon geven, schudde ze haar hoofd en zei: "Ik wil het niet hebben. Jij gaat je niet in zo'n gore bende begeven, Gerben. Gadverdamme, moet je indenken wat daar allemaal gebeurt, en jij moet daar je werk gaan doen? Wat zal de buurt zeggen als ze daar achter komen?"

Gerben wachtte geduldig tot de storm was geluwd. Het was niet de eerste keer dat Natasha het niet eens was met zijn aangewezen werkplek. Toegegeven, deze was wel heel bijzonder. Gelukkig was het geen plek waar hij constant zou moeten zijn. En *de buurt* hoefde nergens achter te komen.

"Echt, Gerben, ik vind dit niks." Natasha keek hem bijna smekend aan. "Ik wil niet dat je naar een nudistenkolonie gaat."

*

Wat daaraan vooraf ging...

Gerben was rechercheur bij een speciale eenheid. Daardoor had hij al op heel wat bijzondere plaatsen gewerkt, bijvoorbeeld op Schiphol, maar ook bij een rioolreinigingsbedrijf en in de keuken van een vies restaurantje. Gerben had de naam dat hij nergens voor terug schrok, maar dat was niet de reden dat deze klus

een paar weken geleden op zijn pad was gekomen. Hij was onverschrokken maar ook erg goed in zijn werk.

"Gerben," had zijn chef, Ferdinand Joosten, gezegd, "we hebben je nodig. High-tech smokkelwaar. We weten waar het vandaan komt, maar niemand weet waar het heen gaat en ook niet hoe het gestolen wordt." De herkomst van de spullen was een klein, vooruitstrevend, Nederlands bedrijfje. Daar verdwenen de laatste tijd regelmatig spullen, vooral prototypes, en dat ondanks allerlei geavanceerde veiligheidsmaatregelen.

Gerben had zich terdege op de klus voorbereid, zoals gebruikelijk. Hij deed iets goed of helemaal niet. Hij zou een paar weken bij het bedrijf werken 'als auditor', om een gevoel te krijgen voor de spullen die er werden gemaakt en vooral voor wat er werd gestolen.

Het zat hem niet lekker dat er tot twee keer toe iets was ontvreemd uit een speciaal beveiligde kamer in het bedrijf waar hij 'werkte'. Op klaarlichte dag, bijna onder zijn neus, en hij had het niet gezien. Gelukkig was hij niet de enige die de diefstal had gemist maar het zat hem niet lekker. Hij was namelijk daar om dat wel te zien.

Gerben had nauwgezet een lijst gemaakt van iedereen die op die bewuste dag in het bedrijf was geweest. Tenminste een van die mensen moest de diefstal hebben gepleegd. De lijst was linea recta naar het management van het bedrijf gegaan en ook naar Gerbens chef, commissaris Ferdinand Joosten. Nu zat hij tegenover diezelfde commissaris, een nogal gezette

man die al redelijk door zijn haar heen was gegroeid. Naast Gerbens chef was hij ook een soort vriend.

"Gerben, dit gaat niet goed. Weer een diefstal. Hoe zit het met dat idee om scanners bij alle deuren te zetten?"

Gerben schudde zijn hoofd. "Tot nu toe niets. De directie is tegen de straling van de scanners dus kunnen we ze niet installeren."

Ferdinand stond op en begon te ijsberen. Gerben ging er op zijn gemak voor zitten, want dit kon wel even duren. "Die dingen zijn gewoon nodig. Als we niet kunnen scannen kunnen die lui de hele tent leeghalen en doodleuk naar buiten lopen..." Ferdinand raasde nog een tijdje door terwijl Gerben zijn notitieboekje pakte. Hij keek wat aantekeningen na en vulde die hier en daar aan. "Waarom hebben ze wat tegen die dingen?" De commissaris plofte op zijn stoel.

"Die experimentele spullen zijn niet afgeschermd en dus heel gevoelig," zei de rechercheur terwijl hij zijn boekje wegstopte. "Een keer scannen en er is een goede kans dat het ding naar de knoppen is."

"Dan zijn ze wel ineens van het probleem af. Als het niet meer werkt hebben de dieven er ook niets meer aan."

Gerben wilde om het grapje lachen maar het lukte niet. In plaats daarvan haalde hij eens diep adem. "Daar is de directie het niet mee eens." Ferdinand wist dat; hij had het tenslotte al vaak genoeg gehoord. "Het idee van de camera in de gang is ook afgeschoten. Ze zijn

bang voor hackers die de camera overnemen en gebruiken om te spioneren."

"Heb je misschien ook nog goed nieuws?" vroeg de commissaris. "Anders heb ik even genoeg gehoord. Jij loopt daar rond en vertelt mij dingen die ik dan weer moet doorgeven aan de directie waar jij zogenaamd voor werkt."

"Alles op het juiste niveau," zei Gerben die de gang van zaken ook niet waardeerde, maar zo was het afgesproken. "En ja, goed nieuws. Natasha en ik gaan dit weekend naar de camping. Als jij en Corrie langs willen komen zijn jullie bij deze uitgenodigd."

De commissaris keek geïnteresseerd. "Barbecue?"

"Yep. En speciale biertjes."

"Dat is het soort nieuws waar je vaker mee mag komen."

*

Zaterdagavond. Natasha keek haar man aan vanuit haar comfortabele campingstoel. "Volgende keer overleg je dat even, oké? Ferdinand en Corrie zijn best aardig maar als ze eenmaal zitten zijn ze niet weg te branden." Ze wees naar de rij bierflesjes. "Nou ja, branden zullen ze niet erg na al dat bier." Vanuit de caravan klonk kabaal. De kinderen, John en Marloes, hadden weer eens heibel. "Hé, rustig daarbinnen. Als je wat wilt slopen ga je dat maar ergens anders doen! Of ga het bos opruimen." Zoals gebruikelijk verstomde het geweld binnen niet eens. Natasha keek haar man weer aan.

Gerben knikte terwijl hij nog eens aan een vinger likte. De barbecue had geprobeerd ook een stukje van hem te roosteren. "Ik dacht toch zeker dat we het erover hebben gehad," zei hij.

Natasha schudde haar hoofd. "Dat stuk van je gedachten loopt wel vaker vast in een error-handler."

"*Error handler*. Jouw beroepsdeformatie wordt ook met de week erger, computerprogrammeurtje." Gerben knipoogde naar haar. "Volgende keer hebben we het er eerst over." Zijn vrouw keek hem even aan, zei dat ze het hoopte en begon toen zwijgend de flessen te verzamelen.

"Zullen we nog een stuk gaan lopen?" vroeg ze daarna. "We hebben nog niet veel gedaan hier, dankzij de visite." Ze moest die steek toch nog even uitdelen. Natasha ging graag lopen en hier op de camping was daar ruimschoots plaats voor. Hun caravan stond dichtbij de bosrand. Ze konden samen uren door dat bos dwalen. In dat bos hadden ze elkaar ook ontmoet. Zij was gestruikeld en had haar enkel verzwikt, en hij was toevallig langsgesproken.

"Is goed. En onze slopers?"

Natasha keek naar de open deur van de caravan waardoor het geweld, duidelijk van de game console, onverminderd naar buiten kwam. "Die gaan mee." Gerben snapte dat dit het signaal was dat hij de twee van hun games af moest halen. Ook dat hoorde bij zijn werk.

Marloes keek heel even op toen Gerben de caravan binnenkwam en keek daarna weer gespannen naar het

televiescherm waarop twee onmogelijke auto's elkaar met een bizarre snelheid achtervolgden. "Pap... hij speelt vals..."

"Jij speelt vals!" John probeerde zijn zusje een mep te geven met de gamecontroller waardoor zijn auto tegen een muur knalde en hij het spel verloor. Gerben greep in door de televisie uit te zetten en aan te kondigen dat ze de keus hadden om mee te gaan wandelen. John keek hem vragend aan. "De keus... en wat is dat andere dan?"

"Meegaan. Wandelen." Gerben pakte de gamecontroller uit zoonliefs handen en legde die op tafel.

Marloes begreep dat ze weinig keus hadden en legde haar controller ook neer. "Ik heb gewonnen," verklaarde ze daarop rustig. Gerben zag hoe ze haar broer weer uit zijn tent lokte.

"Volgende keer wint John," zei hij. "Kom op. Sandalen aan en mee de frisse lucht in. Jullie zitten de godganselijke dag al bij dat ding." De Joostens hadden de kinderen alleen even gezien door naar binnen te kijken; of ze een reactie van de twee gamers hadden gekregen was Gerben nog niet duidelijk. Het zou hem niet verwonderen als de kinderen het niet eens gemerkt hadden dat er bezoek was geweest.

Na wat morren en amper onderdrukte gefoeter van John over oneerlijke dingen waren de kinderen klaar om mee te gaan. "Eigenlijk zijn we al te oud voor zoiets," vond de zestienjarige jongen. "Alleen kinderen doen zoiets."

"Dan heb jij pech, jongeman," vond Natasha, "want voor je vader en mij blijven jullie altijd onze kinderen. Ik kijk er nu al naar uit om jullie mee wandelen te nemen als wij met rollators rondscharrelen." Gerben en zij schoten in de lach. John was helemaal niet gecharmeerd door dat vooruitzicht. Marloes vond het allemaal wel goed. Ze zette haar koptelefoon op en de muziek aan.

"Ik wacht niet!" riep ze. Dat gaf wel aan hoe hard de muziek stond. Ze wachtte echt niet. Swingend op haar muziek liep ze vooruit. Gerben zuchtte. Marloes was dertien en heel wat meer werk dan John. Was het normaal niet andersom?

"Kom," zei hij, "anders bepaalt zij waar we heengaan." Gelukkig viel dat mee; Marloes liep door haar dansbewegingen niet zo hard.

Onderweg vroeg Gerben zich af of het wel goed was geweest om de kids mee te nemen. Marloes liep te dansen in haar muziekwereld en John liep er wat verloren bij. Het alternatief, de twee in de caravan laten, was in elk geval geen goed idee. Die twee hadden nogal ontvlambare karakters, dus om als ouders erbij blijven was verstandiger.

"Hoe zullen we lopen?" vroeg Gerben. Hij wist dat zijn vrouw een paar favoriete routes had en gaf haar de keus omdat zij de wandeling had voorgesteld.

"Over het pad langs de oude windmolen en dan langs de rivier?"

Een van de vaste routes, dus. "Prima. John, kun je straks op blote voeten door de rivier lopen." De rivier was amper meer dan een beek dus dat kon makkelijk.

"Dacht het niet," vond John. "Met al die troep die je niet kunt zien. Weet je hoe goor dat voelt?" Gerben wist het maar al te goed. Zo erg was het niet; het was enkel wat modder en slijk. Daar kon je met wat water heel veel aan doen.

De wandeling ging vlot. De kinderen liepen zowaar voorop en lekker door. Gerben waadde even door het water en daarna ging het terug naar de caravan. Onderweg hadden ze besloten patat te halen, een klus voor 'de mannen'.

"Fijn dat jullie het niet over het werk hadden," zei Natasha terwijl de familie zat te eten. Dat was duidelijk iets wat haar bezig had gehouden sinds de Joostens weer weg waren.

"Tuurlijk niet. Het is weekend." Gerben dacht aan de weekends die hij wel met werk bezig was geweest. Hopelijk was hij daar voorlopig vanaf.

*

De maandag daarop keek Gerben naar zijn 'bedrijfse-mail' voor hij op pad ging. Dat was zijn gewoonte. Ten eerste wist hij dan wat hem te wachten stond bij het high-tech bedrijf en ten tweede vermeed hij op die manier grotendeels de drukte op de weg. De belangrijkste e-mail in zijn inbox was niet fijn om te lezen: een van de gestolen prototypes was in Azië op de markt verschenen. Binnensmonds vloekte hij. Dat ding was amper twee weken geleden ontvreemd. Het

enige positieve aan het bericht was dat de lokale politie de man had gearresteerd toen die het apparaatje had aangeboden. Dat was meer geluk geweest dan wijsheid, omdat de 'mogelijke koper' een agent was die in de onderwereld was geïnfiltrerd.

"Slecht nieuws." Natasha kende haar man lang genoeg om zijn gezicht en lichaamstaal te kunnen lezen. Het zat hem vooral in zijn schouders. "Hoe slecht?"

"Slecht genoeg maar niets waar we op dit moment iets aan kunnen veranderen. Het had erger gekund." Gerben keek haar aan over het scherm van de laptop. "Moest jij niet al weg zijn?"

"Ik ben zo weg. Kijk jij uit onderweg?"

Gerben beloofde op te passen en klapte de laptop dicht. Toen zijn vrouw weg was belde hij eerst naar zijn politiechef om het nieuws uit Azië door te geven en daarna ging hij ook op weg.

*

"Had je het al gehoord?" vroegen zijn high-tech 'collega's' toen Gerben binnenkwam. Voor hij iets kon zeggen werd hem medegedeeld hoe de wetenschappers de dief of dieven te pakken zouden nemen als ze die schoften in handen zouden krijgen. Gerben was altijd verrast door hun creativiteit als het op lijfstraffen aankwam. Daarna vertelden ze in het kort hoe de directie had gereageerd.

"Het komt nog net niet op fouilleren neer," zei Bart, een van de jongere medewerkers. Gerben wist nooit wat hij aan de jongeman had. Bart had een IQ waar de

rechercheur duizelig van werd maar op persoonlijk en sociaal niveau scoorde de wetenschapper amper beter dan de gemiddelde kleuter. "Ik ga dat niet toelaten. Al moet ik hier blijven slapen." Gerben twijfelde er geen moment aan dat Bart dat onmiddellijk zou doen en rilde bij de gedachte aan de hygiënische consequenties.

"Zo erg zal het niet worden," zei Gerben terwijl hij zijn laptop weer aanzette en wachtte tot het ding was opgestart. "Koffie? O nee, dat..."

"Ik drink geen koffie. Ik heb dat spul chemisch geanalyseerd. Er zitten teveel stoffen in waar ik mogelijk niet goed op reageer." Bart nam demonstratief een slok water uit zijn persoonlijke thermosfles. Joost mocht weten hoe hij die behandelde voor er vers water in kwam.

"...drink je niet," maakte Gerben zijn zin af. Bart bekeek het maar. Hij ging koffie halen. Barts klaagzang over de geur duurde meestal niet lang.

2

"Het is een van die buitenlanders," zei Bart Koks de volgende ochtend toen Gerben binnenkwam. De jongen keek argwanend naar Gerbens handen en leek opgelucht toen hij geen koffiebeker vond.

"Wat is een van die buitenlanders?" Gerben wilde dit gesprek eigenlijk niet maar Bart was briljant en kon soms met de meest bijzondere dingen op de proppen komen.

"De dieven. Het is erg logisch." Bart klikte wat met zijn muis tot een spreadsheet op het scherm stond. "Kijk maar." Gerben bestudeerde het overzicht. Het toonde een dagschema van de afgelopen vijf weken. De drie dagen dat er iets gestolen was waren met rood gemarkeerd, net als bepaalde namen. "Er werd telkens iets gestolen als Ching Chong en Than Hopla er waren." Ching Chang was Chen Wan Li, een Chinese die in het bedrijf stage liep. Thai Hopla was een wat oudere man uit Thailand. Gerben had in het begin moeite gehad zijn naam te onthouden. Gitsanasopon was dan ook wat anders dan Jansen. Gelukkig noemde iedereen hem Chao. Iedereen behalve Bart. Gerben was nog niet zeker wat die man hier precies deed. "Als dit geen bewijs is dan weet ik het niet."

"Maar Bart, Chen was er die dagen ook, en toen verdween er niets. En Chao was er ook vaker."

Bart keek Gerben bijna wanhopend aan. "Natuurlijk. Anders valt het wel heel erg op, of niet soms?" Gerben

had bijna medelijden met de slimme autist. Dit was iets wat hij zelf ook al had uitgedokterd, gewoon op een papiertje. Het al dan niet aanwezig zijn van mensen was een van de eerste dingen die hij in kaart had gebracht. "Misschien moet ik hiermee naar de politie." Bart fronste. "Of ik kan iemand naar de politie laten gaan." Contact met mensen was niet zijn sterkste punt.

De opmerking stelde Gerben gerust. Als de slimste uit het kamp niet doorhad dat hij van de politie was dan zat het wel goed. "Goed idee, Bart."

Bart keek vergenoegd. "Ik heb iets gehoord over Thai Hopla." Om een of andere reden was Gerben altijd Barts aanspreekpunt, die verder met zowat niemand praatte. E-mail of SMS waren zijn favoriete communicatiemiddelen.

"En dat is?" Gerben vroeg het automatisch. Bart voelde zich belangrijk als hem iets gevraagd werd, al was het maar om de suiker door te geven.

"Hij loopt graag in zijn blote kont." Bart glunderde terwijl zijn wangen rood kleurden.

"Wat? Hoe kom je daar nou weer bij?" Gerben hoopte dat dit gesprek snel achter de rug was. Hij had wel wat beters te doen dan naar Barts roddels te luisteren.

"Ik heb wat *onderzoek* gedaan," verklaarde Bart. "Hopla is lid van een club waar ze allemaal in hun blote kont lopen. Een nudistenkamp. Ze noemen het naturalisten. Waarom weet ik niet."

Gerben wist niet wat hij met die informatie moest. Het baarde hem wel zorgen. Als Bart *onderzoek* deed naar

de Thaise man, naar wie deed hij dan nog meer onderzoek? "Moet hij toch zelf weten?"

Bart schudde zijn hoofd. "Ik vertrouw het niet, Gerben. Het is toch niet normaal om geen kleren aan te doen?"

"Soms wel. Of houd jij je kleren aan onder de douche?"

Bart gaf geen antwoord, wat Gerben als oppakte als het moment om aan zijn werk te gaan. Hij had een afgeschermd werkplek, zoals iedereen in het bedrijf. Dat had het voordeel dat niemand kon zien dat hij niet echt met iets bedrijfsmatig bezig was maar met politiewerk. Geïntregerd door Barts *onderzoek* begon Gerben toch de gangen van Chao Gitsanasopon na te gaan en dat bleek erg makkelijk te zijn. De man maakte er op Internet geen geheim van dat hij naturist was. Hij was lid van een vereniging die de belangen van *blootlopers* behartigde en hij hield zelfs een online dagboek bij waarin hij verhaalde over de bezoeken aan de verschillende parken die hij bezocht. Gerben besteedde er niet veel tijd aan. Hij was hier tenslotte voor iets anders. Verder was Chao een briljant wetenschapper die niet eens een parkeerboete op zijn naam had staan. Een modelburger, tot op het saai af. Op die nogal opvallende hobby na, dan.

"Gerben Benders," zei hij toen hij de pingelende telefoon opnam. De beller was Jan van Zevenaar, het hoofd van de beveiliging van SpeciaalTech. De man wilde even met Gerben praten. "Goed, kom eraan." Hij klapte zijn laptop dicht en nam die mee. Daar was hij erg precies in; met al die slimmerikken hier wilde hij elke kans vermijden om te worden gehackt.

"Meneer Benders," zei Van Zevenaar toen Gerben binnenkwam. "Gaat u zitten." Die man was altijd zo correct dat de rechercheur er kribbig van werd. Iedereen was hier op voornaam-basis, naar wat Gerben gehoord had zelfs de directie, maar niet Jan van Zevenaar. Toen Gerben zat, keek Van Zevenaar eerst nog even zijn beeldscherm. Altijd hetzelfde met die vent. Gerben zette zijn frustratie maar weer eens van zich af. Hij haalde het echter niet in zijn hoofd even op zijn telefoon te kijken. Het leek wel alsof Van Zevenaar daarop zat te wachten.

"Juist. Meneer Benders... Heeft u al iets kunnen bereiken? Ontdekken? *Rechercheren*?" Nog zo'n trekje van die man waar Gerben absoluut niet tegen kon. Hij deed tenslotte zijn best.

"Nog niet veel, meneer Van Zevenaar. Het beveiligingsprotocol hier maakt het moeilijk om..."

"Het beveiligingsprotocol, meneer Benders, is ingesteld voor de veiligheid van ons personeel en alles wat hier ontwikkeld wordt." Van Zevenaar klonk hevig op zijn pik getrapt. Dat protocol was zijn stokpaardje. Gerben vroeg zich af of die man 's nachts met een geprinte versie daarvan naar bed ging. "Ik ben zeker u daar al eerder aan te hebben herinnerd."

"Zowat bij elk gesprek dat we hadden," beaamde Gerben die het gesprek alweer zat was. Jammer genoeg was deze man, die verliefd leek op het bedrijf, belangrijk voor hem.

"De directie verlangt resultaat, meneer." Het viel Gerben op dat de man zijn achternaam weglief, een

duidelijke sneer. "U houdt onze mensen al diverse weken van het werk en onderaan de streep heeft u niets om te laten zien."

Gerben probeerde zijn woorden zo voorzichtig mogelijk te formuleren. "Uw probleem, meneer Van Zevenaar, speelt al bijna een jaar. Met al uw prachtige apparaten hebt u niets gevonden. Daarom hebt u ons ingeschakeld. Wij kennen uw bedrijf niet zo goed als u dus hebben we nog wat tijd nodig." Daar, netjes toch?

"Uw leidinggevende, commissaris Joosten, verzekerde ons dat u de beste in het vak bent." Van Zevenaar liet die woorden boven zijn bureau hangen; een meer dan indirecte beschuldiging aan het adres van het hele team van Joosten. "We zouden het toejuichen om daar getuige van te mogen zijn." Van Zevenaar en juichen? Dan zouden zijn wangen scheuren.

Gerben beloofde, zoals gebruikelijk, nog meer zijn best te doen. Hij zegde toe Van Zevenaar een rapport sturen met alles wat hij tot nu toe ontdekt had. Met veel grafieken en zo zou dat wel een aardig rapport worden. Pech dat er niet veel feitelijks in zou staan want tot nu toe had hij niets. Behalve Chao's hobby en Barts autistische nieuwsgierigheid, en dat laatste was alom bekend. Van Zevenaar knikte kort en keerde zich weer naar zijn beeldscherm. Gesprek afgelopen dus. Gerben stond op.

"Er is nog iets dat ik u wil laten zien." Van Zevenaar keek Gerben strak aan. De onderzoeker voelde zich even alsof hij met iets betrapt was. Wat had die man een rare invloed op hem! Van Zevenaar draaide zijn

beeldscherm om. Het vertoonde een stilstaand beeld van een video-opname. "Zoals u weet is veiligheid hier topprioriteit." Een tik op de spatiebalk liet de video starten. Een medewerker, Willem van Vondel, liep door de gang en verdween in het herentoilet. "Dit is opvallend."

"Hoezo? Hij gaat naar het toilet."

"De heer Van Vondel gaat *erg vaak* naar het toilet. Ik heb het toilet een aantal keren laten onderzoeken nadat hij er een bezoek had gebracht. Er is een chemisch monster op weg naar een laboratorium." Van Zevenaar klonk alsof hij persoonlijk de diefstallen had opgelost.

"Misschien drinkt hij veel. Dan is dat gezeik wel te verklaren. Ik bedoel..."

"Ik begrijp wat u bedoelt, rechercheur Benders." Van Zevenaar keek afkeurend. Gerben hield zijn taalgebruik over het algemeen goed onder controle maar soms slipte er een woord door. "Het is enkel voor uw informatie. Misschien is het aan te raden dat u de heer Van Vondel tijdelijk wat meer in het oog houdt." Dat was niet moeilijk. Willem zat in het kantoor naast dat van Gerben en zat daar samen met de Chinese Wan Li.

"Zal ik doen. Was het dat, meneer Van Zevenaar?" Gerben keek op zijn horloge, alsof hij het druk had.

"Dat was het. Dank u voor uw tijd. O, zou u deze envelop aan Chen Wan Li willen geven? Een verjaardagskaart. Dan is die op tijd bij de post." Van Zevenaar overhandigde hem een grote, rose envelop

die totaal uit de toon viel bij de man. Gerben nam de envelop aan en zei dat hij ervoor zou zorgen.

Eenmaal weer buiten dook Gerben even een toilet in om de envelop te inspecteren. Er zat een verjaardagskaart in. Goed, niets verdachts dus. Hij ging naar het kantoor waar Wan Li en Willem met hun vingers zaten te spelen. "Hé, wat zijn jullie aan het doen?"

"Hoi Gerben. Wan Li spreekt gebarentaal," zei Willem met een grote grijns. "Ze is het mij aan het leren."

"Dat klinkt zo raar," zei de Chinese. "Gebarentaal spreek je niet. Niet hardop." Het was Gerben al vaker opgevallen dat ze de *r* redelijk goed uitsprak. Waarschijnlijk was ze geboren en getogen in Nederland.

"Nou ja, het zal wel. Hier, cadeautje van Van Zevenaar." Gerben legde de envelop op haar bureau. "Ben je zijn persoonlijke postbode?"

Wan Li glimlachte en stopte de envelop in haar tas. "Soms wel. Ik ga eerder naar huis en dan neem ik dat mee. Dat doe ik ook voor andere collega's hoor. Er staat een brievenbus voor mijn deur en dan ben ik nog op tijd voor de laatste lichtung." Vlug gebaarde ze iets naar Willem, die protesteerde dat het te vlug ging. Zijn wanhopige stem liet haar lachen. Gerben was niet zeker of hij daar iets van moest zeggen. Hij was tenslotte hun baas niet.

"Wat moest Van Zemelaar van je?" vroeg Willem toen. "Hij laat je wel erg vaak komen."

"Ach, niks bijzonders," zei Gerben die grijnsde om de fraaie verbastering van *Van Zevenaar*. "Gewoon weer een overzicht van de stand van zaken." Zijn dekmantel was tenslotte dat hij hier audits uitvoerde, waarbij het soort audit in het midden werd gelaten.

"Moet je maar zin in hebben," zei Willem. Hij stond op en na een "Zo terug" verdween hij het kantoor uit.

"Zeikerd." Uit de mond van een Chinese klonk dat grappig. Gerben besloot weer 'aan het werk' te gaan, omdat het oog nou eenmaal ook wat wilde. Eenmaal weer aan zijn bureau zette hij zijn laptop aan en ging toch eens de gangen en achtergrond van Willem van Vondel na. Als die knaap echt zo regelmatig van zijn bureau weg was... Gerben maakte ook een notitie dat Willem zijn computerscherm niet vergrendeld had. Hij moest toch een beetje de auditor uithangen en dit had te maken met gegevensbeveiliging.

*

Toen Gerben zijn auto uitkwam zag hij dat de auto van Natasha er niet was. Een donkere wolk trok even over zijn gezicht. Was ze boodschappen doen of was het weer zover? Ze had niets laten horen.

"Hoi pap," zei Marloes die op de bank een van haar favoriete series lag te kijken.

"Hee wijsneus. Waar is je broer? En mam?"

"John zit op zijn kamer op wiskunde te schelden," wist zijn dochter, "en mam komt later. Er is weer wat gebeurd."

Gerben keek zijn telefoon nog eens na. Nee, hij had echt geen berichtje van haar gemist. Hij onderdrukte een lelijk woord, zette zijn tas neer en leunde over de bank. "Spannend?"

"Uh-huh." Marloes' aandacht was alweer bij de televisie.

"Heb je tijd om te helpen koken?" Zoals verwacht en gebruikelijk bleef elke reactie uit. Vaders en moeders waren er om te koken. "Oké, maar dan eet je wat ik klaarmaak. Geen gemopper achteraf." Gerben speelde zijn laatste troef maar ook dat hielp niet. Het was een armzalige troef want zijn ouders hadden een restaurant en hij had leren koken.

De huisvader liep de trap op om even bij zijn zoon te kijken. "Hé knul, lukt het allemaal?" Het wiskundeboek lag op de grond en John was met zijn telefoon bezig. Blijkbaar lukte het niet zo best.

"Stom wiskunde," mopperde de jongen zonder zijn vader aan te kijken. "Die vent legt het allemaal verkeerd uit, ik snap er geen flikker van." Hij ramde nog wat op zijn telefoon en keek toen Gerben aan. "Gelukkig is mam te laat."

"Gelukkig?" Gerben was daar niet op voorbereid.

"Jij kookt veel beter. Mam moet gewoon nog wat meer overwerken, dan kun jij gewoon thuisblijven." Johns gezicht klaarde helemaal op bij die gedachte. Gerben was minder enthousiast terwijl hij het boek opraapte.

"Zullen we even samen naar dat wiskunde kijken?" Hij was er zelf geen held in maar tot dan toe had hij John

nog altijd op weg kunnen helpen. Zijn zoon vroeg of dat na het eten kon.

"Ik heb er nou echt geen zin in, pap." De jongen keek oprecht wanhopig.

"Goed. Na het eten. Kun je mooi helpen koken, dan leer je het net zo goed als ik." Uiteraard was Johns reactie daarop ook nogal lauw. Het hoorde bij de leeftijd, dat snapte Gerben ook wel, maar het was soms toch wel wat veel. Hij ging naar beneden en dook de keuken in. Voor hij daar aan de slag ging stuurde hij Natasha een berichtje. "*Ben je op tijd voor het eten?*" Even wachtte hij op een antwoord dat niet kwam. Verdomme, dat werd dan waarschijnlijk weer een latertje.

De familie-op-een-na was net klaar met opruimen toen Natasha binnenkwam. "O..." zei ze, alsof het een verrassing was dat er niet op haar was gewacht. "Was het lekker?"

"Ja, maar het zou lekkerder zijn als jij erbij was geweest, mam." Marloes had haar hart zoals gebruikelijk op de tong liggen.

Gerben keek zijn vrouw aan. "Ik had je een berichtje gestuurd en niets teruggekregen."

Natasha dook in haar tas en keek op het scherm. "Had ik niet gezien." Alweer niet, dacht Gerben. Hij wilde dit niet uitspreken met de kinderen erbij. In plaats daarvan zei hij dat haar eten klaar stond in de keuken. Dat hoefde enkel nog even de magnetron in. Terwijl zij ging eten begonnen Gerben en John aan de wiskunde.

Later die avond, de kinderen waren naar bed, vroeg Gerben waarom ze niets had laten weten. "Dat is al de zoveelste keer, Tash."

"Sorry, Gerben. Het is zo druk maar tegelijk is het zo boeiend allemaal." Ze keek hem aan op die manier waar hij geen weerstand tegen had. Daardoor was hij ook voor haar gevallen. "Volgende keer kijk ik echt. Beloofd."

"Vind je het erg als ik je niet geloof?"

"Vreselijk," zei ze terwijl ze met moeite haar gezicht in plooi hield. "Maar als jij nog een glaasje wijn voor me inschenkt, kom ik daar wel overheen."

Gerben grinnikte en stond op om de fles te halen.

3

Gerben staarde naar de kaart op zijn bureau. Hij was gewend aan bedrijfsuitjes maar dit was toch wel een heel rare plek, en uitgerekend vandaag had Bart vrij. Gerben wist niet wat hij met de uitnodiging moest doen. Bart zou zijn eerste aanspreekpunt zijn geweest maar nu had hij weinig andere opties dan direct naar degene gaan waar de uitnodiging vandaan kwam. Thai Hopla.

Met de handgeschreven uitnodiging liep Gerben naar het bureau waar de Thaise man zat te werken. Chao sprak na alle tijd in het land nog steeds wat gebrekkig Nederlands dus begon Gerben maar in het Engels. Dat werkte tot dan toe nog het beste. Hij wachtte even tot Chao klaar was met zijn bizarre, tweevingerige manier van typen. Het was duidelijk dat de man zich dat zelf geleerd had.

"Mister Benders." De Thaise man keek op naar Gerben en glimlachte. Het gesprek zou dus in het Engels verder gaan. Chao weigerde tot dan toe Gerbens voornaam te gebruiken. Misschien vond hij dat onmogelijk uit te spreken.

"Chao." Gerben hield de uitnodiging omhoog. "Ik vond dit op mijn bureau."

De man knikte opgewekt en vertelde dat hij dat elk jaar deed. Iedereen kreeg dan van hem een handgeschreven uitnodiging. "Dat is de dag wanneer alle natuuristenparken van Nederland en België een

open dag hebben. Iedereen is dan welkom om te komen kijken. Het is gezond, Mister Benders. Er worden dan ook leuke dingen georganiseerd."

"Hmm. Het zal niet zo druk zijn, lijkt me."

Chao haalde zijn ondoorgroendelijke, Aziatische glimlach weer tevoorschijn en vertelde dat de laatste jaren telkens zo'n acht tot twaalf collega's mee waren gegaan naar een van de parken. Dat had Gerben niet verwacht. Gezien de grootte van het bedrijf was dat een behoorlijk percentage van het personeel. De onderzoeker bedankte de man en liep terug naar zijn bureau. Wat een vertoning, zeg.

De grote verrassing van de dag kwam toen zowel Willem als Wan Li gedurende de lunch bij Gerben kwamen zitten en vroegen of hij ook meeging naar Chao's park.

"Ik dacht het niet," zei Gerben. "Dat is niks voor mij."

"Maar dat wordt eigenlijk wel van je verwacht hoor," zei Willem tot Gerbens verbazing. "Iedereen gaat. Voor de teambuilding en zo. En het is ook gewoon grappig, hoor."

"Grappig? In je blote kont rondlopen tussen allemaal mensen die je niet kent? Dat is een heel nieuwe invulling van het woord *grappig*, Willem." Gerben zag het hele gedoe niet zitten maar Willem hield vol dat 'nee' eigenlijk geen optie was. Ook Wan Li en verschillende andere collega's die de commotie aan de tafel van dichtbij kwamen beluisteren, hielden vol dat het *een leuke dag* zou zijn.

Op weg naar huis praktizeerde Gerben zich rot hoe hij dit thuis uit kon leggen. Ergens in het gesprek rond het personeelsuitje had hij namelijk toegezegd om mee te gaan.

*

Natasha was ontzet en woedend. Gelukkig waren de kinderen niet thuis dus kon ze haar gevoelens luchten. "Dat kun je niet doen, Gerben! Ik wil het niet hebben. Stuur Ferdinand maar, die zal zoiets wel leuk vinden."

"Tash, luister even..."

Maar ze luisterde niet. "Zometeen ga je nog zeggen dat je je hele familie mee mag nemen. Nou, geen denken aan, Gerben. Ik ga nergens in mijn nakie lopen tenzij het de badkamer is."

"Of de slaapkamer," vulde hij aan.

"Wat?" Natasha keek even ontzet. "O, dat. Ja. Daar ook, maar dan houdt het echt op. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om naar een nudistenkolonie te gaan. En de kinderen ook niet."

"Het is geen kolonie, maar een..."

"Gerben! Nee! Ik wil het er niet meer over hebben." Demonstratief stond Natasha op en marcheerde de keuken in, waar ze met het nodige kabaal aan het eten begon. Gerben zuchtte. Het had erger kunnen zijn. Hij pakte zijn telefoon en stuurde berichtjes naar Marloes en John dat het eten over een uurtje op tafel zou staan. Daarna vroeg hij zich af hoe hij in deze situatie terecht was gekomen. Dit was in al zijn jaren bij de recherche nog nooit gebeurd.

"Er is wat, he?" John keek over de tafel naar zijn ouders. "Heb ik iets gedaan? Of Marloes?" Hij keek alsof hij zich van geen kwaad bewust was.

"Ik heb niks gedaan!" De jongedame stond meteen in vuur en vlam om haar eer te verdedigen.

"Rustig, jongens. Niets aan de hand," zei Gerben. John had het haarfijn aangevoeld. Het gesprek dat ze onder het eten gaande probeerden te houden was veel te geforceerd.

"Je vader heeft gelijk," zei Natasha. "Het heeft... niets om het lijf." Dat kwam er behoorlijk vinnig uit. De blik die ze op haar echtgenoot afvuurde, loog er niet om,

Marloes grinnikte. "Als je niks om je lijf hebt dan heb je niks aan." John keek zijn zusje aan en haalde zijn schouders op.

"Hoe is het met je huiswerk, knul?" vroeg Gerben om het gesprek een andere kant op te sturen. De *knul* antwoordde dat het al allemaal gedaan was. Alles makkelijk, aldus de scholier.

"Ook niks om het lijf." Marloes had duidelijk lol om de uitdrukking. "Misschien moet je maar gewoon alles uitdoen, John. Dan heb jij ook niks om het lijf."

"Mooi niet!" John liet zijn vork vallen. "Ik ben Jordy Verbeek niet."

"Wie is Jordy Verbeek?" vroegen Gerben en Natasha tegelijk. John legde uit dat Jordy bij hem in de klas zat.

"Ze gaan vaak naar zo'n kamp waar ze bloot zijn," zei de jongen. "Volgens Jordy is dat leuk."